

Bonnichsen: Over dette Lovforslag kunde man passende sætte Ordene RFP, i den populære Oversættelse: Riget fattes Penge. Man kan ikke lade være med at drage en Sammenligning mellem Biografteatrene, som de var, da de startede for en Menneskealder siden — jeg husker en lille Kælder paa Frederiksberg Runddel, Entré 10 Øre, De kommer ind med det samme, og saa saa man maaske Slutningen af en Film, og bagefter saa man Begyndelsen, og det gjorde saamænd i og for sig ikke saa forfærdelig meget — og som de er i Dag efter den rivende Udvikling, som Filmen har gennemløbet siden, de flotte Biografteatre med forudbestilte Billetter til den og den bestemte Forestilling.

Man opdagede saa ogsaa hurtigt, at der var Penge i Foretagendet. Naar man som jeg har siddet i Biografudvalget i København en Snes Aar og har set, hver Gang der var en Biografbevilling ledig, somme Tider over 50 Ansøgere til den, forstaa man, at det er et Aktiv, som er noget værd. Men saa varede det jo heller ikke længe, inden de forskellige Finansministre opdagede, at det var et Skatteobjekt, og nu ser man sig ganske naturligt om efter Indtægter; vi har jo ikke bestilt andet siden Besættelsen end at bevilge Masser af Millioner til i og for sig naturlige Formaal. Det drejer sig om mange Penge, for hvilke der skal skaffes Dækning, og saa gaar man ogsaa til Biografteatrene og giver Skatten en yderligere Tak. Saa vidt jeg forstaa, har den højtærede Finansminister oprindelig regnet med at komme op paa 27,6 Mill. Kr., hvilket man med en væmmelig Germanisme kalder et betragteligt Beløb — jeg vilde foretrække at kalde det et betydeligt Beløb. Kommunen skulde saa have 6,4 Mill. Kr. og Staten 21,2 Mill. Kr. Det er nu altsaa nedsat noget, idet man i Stedet for de 65 pCt. gaar ned til 60 pCt., hvorved Staten altsaa mister 2,2 Mill. Kr. foruden ca. 100 000 Kr. ved at stryge Afgiften paa Koncerter, hvilket sidste jeg hilser med stor Tilfredshed. I høj Grad kulturfjendtlig har Afgiften paa Koncerter altid forekommet mig at være.

Man tjener en 165 000 Kr. ved Forhøjelse af Afgiften paa Væddeløb og regner med ved en Forhøjelse af Totalisatorafgiften at komme op paa yderligere 3 Mill. Kr. Som en rigtig Finansminister bør gøre det, selv om han tilsyneladende giver en Nedsættelse, sørger han dog for Reserver til Statskassen. Den anslaaede Indtægt af Biografteatrene forudsætter imidlertid, at Besøget bliver ved at være lige stort, men en

af de tidligere Ordførere, vistnok den socialdemokratiske, havde — og jeg synes med Rette — sine Tvivl om, at Besøget vil vedblive at være saa stort som nu. Naar Folk i Øjeblikket staar i Kø for at faa Billetter til Biografteatrene, er det fordi de ikke ved, hvad de skal bruge deres Indtægter til. De Ting, vi alle har Brug for, Klæder, Undertøj, Lagner, Viskestykker, Køkkentøj, og hvad det hedder alt sammen, er ikke til at faa. Naar den Dag er kommet, da vi igen kan faa de Ting, skal det nok vise sig, at Indtægterne gaar andre Steder hen end netop til Biografteatrene. Mit Parti synes i og for sig — her er vi altsaa enige med den ærede foregaaende Ordfører og den højtærede Finansminister —, at det er rimeligt at tage de Penge, som kan faas ad den Vej, og vi beklager, at Socialdemokraterne ikke kan slaa Følge, for indirekte Skatter af den Art, hvad enten det er paa Øl eller Spiritus el. lign., har dog en vis Betydning og synes mig at være mere demokratiske end de direkte Skatter, fordi det i nogen Grad er frivilligt, om man vil betale disse Skatter eller ej. Vil man ikke, kan man lade være med at gaa i Biografteater. Det Publikum, der i Øjeblikket strømmer til Biografteatrene, er i høj Grad en Ungdom, der ikke ved, hvor den skal anbringe sine relativt store Indtægter, og som ganske foragter det, man i gamle Dage dog i nogen Grad regnede med, at sætte de Penge til Side i en Sparekasse eller en Bank, som var nødvendige til de daglige Udgifter, for derved at opspare en Reservefond. Det er jo ikke moderne, og saa er det i og for sig ganske naturligt synes jeg og ganske rigtigt, at Staten tager sin Andel af disse overflødige Penge.

Nu har man talt om, at kunstneriske danske Film bør støttes, og kunstneriske danske Film har vi jo haft. Jeg husker, at vi i sin Tid — det var vist i 20'erne — havde Dickens-Film med Frederik Jensen. Det var i Stumfilmens Dage, Film, som fuldt ud stod paa Højde med det, det øvrige Europa kunde præstere. Jeg husker en Film som „Der var engang“ med Jerndorff; desværre var det ogsaa en Stumfilm, saa man hørte ham ikke sige de berømte Ord: „Lad være at forstyrre os! Landet er gaaet i Seng.“ Der er Film med Carl Alstrup, som vi har haft for nylig — alle sammen af stor kunstnerisk Lødighed. Men ellers er det vel saa som saa med danske Film af kunstnerisk Lødighed.

Nu skal det villigt indrømmes, at det er vanskeligt med et saa lille Publikum som det danske, ikke mindst i vore Dage med